

Resum/Opinió personal del que he extret de la xerrada

Xerrada: ¡Esto no me lo habían dicho! Lo que no està escrito sobre la cultura científica
Ponent: Rosana Cortés Garrido

He volgut escollir aquesta presentació perquè, de totes les que ens van fer, va ser la que més interessant i fructífera em va semblar. Durant el desenvolupament de la xerrada vaig poder veure que la gran majoria de consells que donava els hauria necessitat abans, ja que des de fa temps he tingut diferents episodis en que no estava segur del que feia o pensava que igual no em tocava estar allà on estava.

És per això que m'agradaria convertir aquest resum en meitat resum i meitat reflexió del que m'ha semblat la xerrada i el que m'ha aportat.

Durant tota la xerrada es toquen diferents tòpics, alguns més rellevants per la vida professional, altres per la vida personal i alguns (molt importants) per la salut mental.

En quant als consells per la vida professional, n'hi ha alguns que ja coneixia degut a experiències prèvies treballant i amb el cicle superior, tals com que s'han de picar moltes portes i que la burocràcia és molt cansada. Sempre m'ha agradat mantenir-me ocupat ja que no m'agrada tenir massa temps lliure, és per això que ja fa anys que em passo els estius treballant, i per fer això he hagut de picar moltes portes, fer moltes entrevistes de treball i, connectant amb un altre tema que toca, m'han hagut de rebutjar molts cops, però cada cop que et rebutjen et pots emportar algo, és per això que aprofitaria la frase de "hay que picar puertas" per afegir-hi un "algunas más de una vez" ja que hi ha cops que et rebutjen perquè en aquell moment no dones el perfil que busquen, però igual en un futur si, o potser es dona que al cap d'un temps queda un forat en el qual tu pots encaixar, i per això és important fer saber en les entrevistes de treball que estas disposat a mantenir el contacte i que t'agradaria que et tinguessin en compte per al futur.

També m'he trobat amb el cas en que s'ha de tirar de contactes per tal de trobar un treball, ja que és molt cert que molts cops conta més a qui coneixes que el que saps. Si a la persona encarregada d'escollir a qui contracta li arriba el teu currículum (algú que no coneix) i el d'algú exactament amb el mateix perfil que tu, però que ve recomanat per una persona que està per sobre seu, en la gran majoria de vegades escollirà a la persona recomanada.

La frase de "hay que crear un perfil empleable" va fer que donés moltes voltes al cap sobre el que havia fet prèviament a nivell educatiu i, en moments com aquests, me n'alegro d'haver fer un cicle superior, ja que m'adono que en el món professional es sol recórrer a la frase de "estàs massa qualificat per a aquesta posició de treball" i per tant sol ser més fàcil entrar en una empresa si presentes un perfil més ampli.

Durant aquests 4 anys d'universitat m'he plantejat en innumerables ocasions si vull dedicar-me a la vida de la ciència experimental o a la vida de l'empresa. Gràcies a aquesta xerrada he pogut veure que no tenen perquè ser mútuament excloents. Si bé és cert que si vols començar una carrera com a investigador el més adient és fer un màster i un doctorat, no tothom segueix el mateix camí, no tothom que el comença l'acaba i no tothom que aconsegueix un doctorat s'acaba dedicant a la investigació

durant tota la vida. Aquest punt em permet connectar amb la part de “puedes cambiar de opinión muchas veces” ja que he pogut conèixer a molta gent que ha canviat la direcció de la seva carrera professional molts cops, científics que fan el seu primer doctorat als 40 anys, metges que en acabar la carrera es dediquen a una altra cosa, investigadors que acaben sent empresaris, etc. I és que no sempre acertem a la primera ni a la segona, però “se aprende más de los errores que de los aciertos” y aquests canvis poden ser causats per “errors” previs dels quals no en tens cap culpa, simplement no podies saber que no t’agradava si no ho provaves, i ara que ja has vist que no t’agrada, és quan has de prendre la decisió de mirar per tu i canviar, ja que s’ha de tenir en compte que “no eres un robot” i “tienes necesidades complejas”, amb això vull dir que, tot i que és el que sembla, no tot a la vida és treballar i punt, el lloc de treball no hauria de ser un lloc on anem 8, 9, 10 h diàries de dilluns a divendres (i de vegades caps de setmana) sinó que hauria de ser un lloc on poder fer allò que ens agrada i per al que hem estudiat.

Amb tot això, cal ser molt conscient de que el més important per a nosaltres, hauríem de ser nosaltres mateixos i, per desgràcia, en moltes ocasions no passa així. És per això que cal que ens arribem a conèixer bé a nosaltres mateixos i saber que ens agrada, que ens motiva i que no ho fa. Tanmateix, cal ser responsable de les decisions que hem pres anteriorment, però sense culpar-nos. Aquesta frase em va sobtar bastant pel simple fet que veia que, de forma inconscient, jo mateix ho portava fent molt de temps. Una mescla de remordiments per no haver-me esforçat més en el passat amb un síndrome de l'impostor. Ja que, al haver entrat per cicle superior al grau i no tenir una nota de batxillerat excel·lent com pràcticament tots els meus companys, feia que dubtés sobre si realment em tocava a mi estar en aquest grau i sobre si realment seria capaç d'estar a l'altura, no només del grau, sinó dels meus companys i companyes.

Jo se que mai he sigut un bon estudiant, però pel fet que tampoc he pogut desenvolupar del tot bé les meves habilitats, quan es tracta de memoritzar i “vomitar-ho” tot en un examen, ho puc fer, però no em motiva i no li trobo el sentit, en canvi, en el cicle superior tot el que aprenia ho veia reflexat en unes pràctiques de laboratori, on podíem aplicar tots aquells coneixements que teníem i em sentia còmode. En la universitat però, per desgràcia, m’he trobat amb que moltes assignatures utilitzaven la mateixa metodologia de “vomitar” coneixements i em frustrava, per sort hi ha certes assignatures que són eminentment pràctiques i fan que em pugui trobar més còmode fent-les.

Una lliçó que trobo molt important i que crec que molt poca gent té en compte és que s’ha d’invertir en oratòria, és a dir, cal aprendre a parlar en públic de forma correcta, aprendre a presentar a la gent, aprendre idiomes. Però sobretot, el més important és que cal saber que dir, però sobretot cal saber com dir-ho, ja que amb el mateix nivell de coneixements, pot arribar més lluny una persona que sap com fer-los arribar al públic o a les persones a qui ho vol fer arribar que una que no en sap. I trobo que és una característica molt important i molt necessària tant per la vida professional com per la personal.

Amb tot això, arribo al final d’aquesta reflexió inspirada per la xerrada que ens va proporcionar la Rosana Cortés, a la qual estic molt agraït ja que he pogut, i podré en un futur, treure profit dels consells que vaig poder escoltar en la seva xerrada.